

духътъ, безъ да прѣминѣ границытъ които опрѣдѣлять честността и даденостъ речъ. Но пакъ спогодителното писмо съдържаваше ползы, които чловѣкъ който има по-благородна душа и истинна любовь къмъ момята трѣбаше да приеме. Но щѣше ли Бевланъ да бже този чловѣкъ? Опытахъ го. И увѣрявамъ вы че сърдцето ми тупаше отзарана, когато прѣдъ толкозь едно събрание наченяхъ прочитаніето на този проектъ.

— Азъ, отговори г-жа Порое, нито капка кръвъ бѣше останѣла въ жилытъ ми. Първата часть на спогодителното писмо бѣше толкозь полезно за неприятели, щото помислихъ че всичко е изгубено.

— Безъ сумѣніе, господже; но както казва латинскытъ пословицѣ, „на онашкытъ е ядѣтъ.“ Много бѣше смѣшно да бѣ видѣлъ, пріятелю, лицето на Бевлана и събрата ми, когото имаше за помощникъ, когато внезапно открихъ топовѣтъ си. Изнай-напрѣдъ ся спогледахъ мълкомъ, послѣ си пошунняхъ помежду си и най-послѣ станяхъ, и като приближихъ до столътъ на който сѣдахъ поискахъ ми излекомъ истълкованіе.

— Говорѣте, господиновци, силно, рекохъ че е пужда за скривны работы. Какво искате?

Отъ това разбуди ся любопытството на прѣдсѣдащытъ, а Бевланъ, който всякога говореше ниско, рече ми че съчиненіето на спогодителното писмо показваше недовѣріе.

— Недовѣріе ли! извикахъ съ всѣхъ силы,